

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ กั ณ

เขาอายุแค่นี้ลืมหืมตัวเองใช่ไหม
อายุน้อยแต่เป็นที่ยอมรับขนาดนี้ สุดยอดไปเลย
เขาไม่ใช่เซฟ แต่เชี่ยวชาญเรื่องอาหารมาก
แถมเขียนหนังสือได้น่าดึงดูดสุดๆ
อ่านแล้วอย่างกับหลุดไปอยู่อีกโลก...

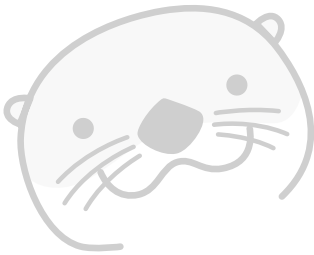
- Lady-n

อยากได้ยินคำว่าอร่อย Please Say Delicious

Lady-n
เขียน

โรสพิบลิชซิ่ง
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

อยากได้ยินคำว่าอร่อย *Please Say Delicious* เป็นนิยายเกี่ยวกับคนชอบทำอาหารและนักชิมที่ต่างต้องฝ่าฟันเพื่อความสำเร็จ นายเอกส์ไต้ล้น้องน่ารักมากความสามารถ แต่มีอะไรบางอย่างทำให้ข้าวฟางไม่ยอมทำตามความต้องการส่วนลึกที่อยู่ในใจ ต้องอาศัยมิสเตอร์ติน นักวิจารณ์อาหารชื่อดังคอยกระตุ้นเพื่อให้อีกฝ่ายลงมือทำสิ่งที่อยากทำจริงๆ และวิธีกระตุ้นของมิสเตอร์ตินนั้นก็ทำเอาใจสั่นไม่น้อย

แล้วแกะตัวน้อยๆ อย่างข้าวฟางจะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเองจริงๆ ได้นานแค่ไหน จะเอาตัวรอดจากมิสเตอร์ตินจอมเจ้าเล่ห์ได้อย่างไร หากตอบได้ในเล่มค่ะ

Rose
PUBLISHING

มีนาคม 2563

บทนำ

ความทรงจำในวัยเด็ก ของข้าวฟ่างเต็มไปด้วยคุณโลมา
เสียงฮาโมนิกา กลิ่นหอมกรุ่นของอาหารที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ และ...ฉอห์น
ห้องเรียนขนาดกำลังพอดีเต็มไปด้วยของเล่น มีทั้งรถคันจิ๋ว บ้าน
ตุ๊กตา สร้อยคอลูกปัดแสนสวย รวมถึงตะกร้าผลไม้ บนกำแพงประดับ
ประดาด้วยโลมาหลากสี มีทั้งตัวใหญ่และตัวเล็ก อย่างเดียวที่ทุกตัวมี
เหมือนกันคือรอยยิ้ม

“เง้อออ อย่าแย่งเรา เอาคืนมานะ!”

“ห้ามแกล้งข้าว! ห้ามแกล้ง!”

“ฮึ้ยย ชี้หวง!”

“เด็กๆ อย่าตีกันลิจ๊ะ”

ตัวยังสูงไม่ทันจะถึงเอว แต่เรียวแรงเยอะกันจริง ๆ

ครูสาวขยับแว่นอย่างเหนื่อยใจ แต่ก็อดยิ้มอย่างเอ็นดูในความ
มีชีวิตชีวาของเด็กๆ ไม่ได้ ก็ที่นี่เป็นโรงเรียนประถมนี้เนาะ ถึงจะวุ่นวาย
ไปหน่อยแต่ก็น่ารักดี

“พัตเตอร์อย่าแย่งรถเพื่อนสิครับ เอาคันอื่นไหม คันนี้สีแดงสวยเขียว
ลากได้ด้วยนะ” เธอหยิบรถที่ผูกเชือกลากคันสีแดงมาให้ แต่พัตเตอร์ส่ายหน้า
เฉยๆ

“เตอร์จะเอาสีเหลือง!” เด็กน้อยตอบอย่างดื้อรั้น

“สี่เหลียงของข้าว ห้ามแย่งของข้าว!” เด็กอีกคนสวนทันที และเพราะว่าเขาตัวใหญ่กว่าด้วยความเป็นลูกครึ่ง ดวงตาสีฟ้าใสแจ๋วแวววาวแพรวพราวก็เลยหงอไปนิดหน่อย กระนั้นก็นั่งอย่างไม่คิดยอม

“ฉอห์นไม่เอาครับ อย่าตะคอกเพื่อน...น้องข้าว แบ่งเพื่อนเล่นดีไหม เล่นด้วยกันไงครับ” เด็กน้อยผมสีดำตัวเล็กอีกคนที่ถูกเพื่อนตัวโตดันให้หลบไปอยู่ด้านหลังยังไม่ทันจะตอบ ฉอห์นกับพัตเตอร์กลับทำท่าจะกระโดดใส่กันอีกรอบ

ครูสาวหันรีหันขวาง สงสัยต้องให้ครูอีกคนมาช่วย แต่เธอเลิบบ้าง เห็นนาฬิกาเสียก่อน

ได้การละ!

“เด็ก ๆ ดูนานาฬิกาเร็ว ก็โมงแล้วเอ่ย”

เด็กทุกคนในห้องโผล่มาเงยหน้ามองนาฬิกา ก่อนจะยิ้มรำ ลืมของเล่นในมือกันหมด

“สิบเอ็ดโมง!” ทุกคนประสานเสียงกันตอบ

“สิบเอ็ดโมงเป็นเวลา...”

“อานินิทาน!”

“เก็บของเล่นให้เรียบร้อยแล้วมานั่งประจำที่เลยนะคะ วันนี้ตอนเที่ยงเราจะไปกินข้าวกับเพื่อนๆ ห้องปลาตาว” ลีนคำของเธอ เด็ก ๆ ทุกคนรีบวิ่งเอาของเล่นเก็บเข้ากล่อง ยกเก็บใส่ตู้เรียบร้อย ก่อนจะมานั่งกันอยู่กลางห้อง ด้านหน้าเป็นเก้าอี้ตัวเล็กของคุณครู

พัตเตอร์ลืมเรื่องทะเลาะ วิ่งไปนั่งหน้าสุด

ฉอห์นเองก็รีบจับมือข้าว อีกฝ่ายยิ้มอย่างตื่นเต้นจนแก้มย้วย ดวงตาสีดำสนิทเช่นเดียวกับเรือนผมหริเป็นเส้นเล็ก ๆ

จะไม่ให้ตั้งใจได้อย่างไร เพราะถ้าไม่นับมือกลางวัน ชั่วโมงฟังนิทานก็เป็นช่วงเวลาที่ข้าวฟ่างชอบมากที่สุด

ชอบพอ ๆ กับการที่ถูกฉอห์นจับมือเลย

ตาสีฟ้าของฉอห์นสวยเหมือนลูกปัดแก้วที่คุณย่าชอบใส่ คุณแม่เองก็เคยบอกว่าเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนของฉอห์นเหมือนกับเปลือกไม้ต้องแสงแดด

แต่ข้าวฟ่างคิดว่าเหมือนน้องกระต่ายมากกว่า เปลือกไม้แข็งจะตาย น้องกระต่ายที่เป็นผ้าห่มสุดนุ่มนิ่มผืนโปรดของข้าวฟ่างเหมาะกว่าเยอะ เพราะผมของผอห์นนุ่มที่สุด

ผอห์นเป็นคนใจดีที่สุดในโลก ถ้าข้าวโดนแกล้ง ผอห์นก็จะมาช่วยเหลือ

“ผอห์น นิทาน! นิทาน”

“ข้าว ไปกัน”

คุณครูหิบบสมุดนิทานแจกเด็ก ๆ ให้ส่งต่อกัน ก่อนจะมานั่งประจำตำแหน่ง

“วันนี้เป็นนิทานเรื่องอะไรเอ่ย”

“นิทานจับคู่!”

“ไหนดูซิ...กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...”

เด็ก ๆ นั่งจ้องตาแป๋ว นิทานจับคู่เป็นนิทานที่ออกแบบมาเพื่อให้คนเล่นกับคนฟังเล่นด้วยกัน เวลาที่หิบบนิทานในเซตนี้ออกมาทีไร ก็จะมีเสียงเจี๊ยวจ๊าวดังทั่วห้อง บางครั้งคุณครูต้องปลาดาวถึงกับต้องมาเตือนให้เบาเสียงลง

“แล้วคุณตำรวจก็รีบรุดขึ้นรถ เปิดไฟสีแดง เพื่อตามไปจับ...? จับใครเอ่ย ใครอยู่หน้าถัดไปกันน้ำ”

“คุณขโมย!”

“ไหนดูซิ คุณขโมยจริงหรือเปล่า...เก่งมากเลยล่ะ! แล้วคุณหมอคุณหมอยากรักษาคนไข้ ก็เลยต้องช่วยกันกับคุณ...”

“พยาบาล!”

“เก่งอีกแล้ว จินแบบนี้อีกครั้งเล่ม จับคู่กับเพื่อนแล้วค่อย ๆ ช่วยกันคิดไปจนหน้าสุดท้ายนะค่ะ”

“ผอห์น คู่กัน คู่กัน!”

ข้าวฟ่างกับผอห์นนั่งเล่นนิทานจับคู่ด้วยกัน มีเสียงหัวเราะดังทั่วทั้งห้อง คุณครูสาวมองดู เมื่อพบว่าส่วนใหญ่อ่านกันจบแล้วก็หึงคำถามให้เด็ก ๆ นั่งคิดเล่น

“แล้วเด็กๆอยากเป็นอะไรกันคะ ในนิทานเล่มนี้มีสิ่งที่พวกหนูอยากเป็นไหม ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไร แต่ถ้ามี ไหนบอกครูหน่อย อะ! อาชีพอะไรก็ได้ แต่ห้ามอยากเป็นขโมยรู้ไหมคะ”

ข้าวฟ่างเปิดสมุดนิทานอย่างตื่นเต้น อยากเป็นอะไรดีนี่...คุณหมอก็คือ ข้าวฟ่างชอบผ้าพันแผล ชอบมีดด้วย เพราะมีดของคุณย่าทำแต่ของอร่อยๆ เอ๊ะ หรือคุณตำรวจ ไฟล์แดงๆบนรถตำรวจข้าวฟ่างก็ชอบ

“ฉอห์น ข้าวเป็นไรดี...ทำไมขมวดคิ้ว ฉอห์นปวดท้องเหรอ” พอหันไปปรึกษาเพื่อน อีกฝ่ายก็ทำหน้าตาเหมือนขัดใจ

“ไม่มีของฉอห์น”

“ของฉอห์น?”

“ของฉอห์นไง เหมือนป๊ะป๊า”

“ป๊ะป๊าฉอห์น?” ข้าวมองตามเพื่อนอย่างงงๆ อีกฝ่ายผุดลุกขึ้น วิ่งไปหยิบกระดากับสียื่นแล้วกลับมาตั้งหน้าตั้งตาวาดภาพ

“นี่! ฉอห์นจะเป็นอันนี้”

ข้าวก็มองดูภาพวาด หยุกๆหยียๆเป็นคนใส่หมวกทรงสูง แล้วก็ยังมีมีดในมือ

“ฉอห์นจะเป็นเชฟเหมือนป๊ะป๊า แล้วก็จะทำอาหารอร่อยๆทุกวันเลย”

อาหารอร่อยๆ

เด็กน้อยอีกคนตาวาว

“งั้น งั้นข้าวก็จะเป็นด้วย”

“ไม่ได้นะ”

“อ้าว ข้าวฟ่างทำหน้างอ ทำไมฉอห์นไม่อย่ากให้เป็น ฉอห์นไม่อยากอยู่กับข้าวเหรอ แต่ข้าวอยากอยู่กับฉอห์นนะ

“ดูสิ คุณหมอไม่คู่กับคุณหมอ แต่คู่กับคุณพยาบาล ถ้าข้าวเป็นเชฟก็ไม่ได้คู่กับฉอห์น ข้าวไม่ต้องเป็นเชฟ เพราะฉอห์นจะทำให้ข้าวกินเองสัญญา”

“สัญญากจริงนะ”

“จริง ฉอห์นจะให้ข้าวกินคนแรก”

เด็กน้อยสองคนเกี่ยวก้อยสัญญา

ข้าวฟ่างดีใจได้ประเดี๋ยวเดียวก็สะดุ้งขึ้นมา

“แต่...แต่โตแล้วข้าวจะเป็นอะไร ข้าวเป็นคนกินเฉยๆได้ไหม หรือต้องเป็นอย่างอื่นด้วย” ขมวดคิ้วอย่างคิดไม่ตก ฌอห์นเห็นแบบนั้นเลย จูงมือเขาไปถามคุณครู เธอเอียงคอ

“น้องฌอห์นอยากเป็นเชฟ ส่วนน้องข้าวอยากกินเหรอจ๊ะ”

“ครับ!” ประสานเสียงกันตอบ “แต่ข้าวยังไม่เข้าใจ คุณพ่อข้าวเป็นคุณครู แล้วก็เป็นคนกินด้วย เพราะคุณแม่ทำอะไรก็กินหมดเลย แบบนี้คุณพ่อเป็นอะไร คุณครูหรือคนกิน ข้าวทำอาชีพคนกินอย่างเดียวได้ไหมครับ”

“แบบนั้นเขาไม่เรียกว่าเป็นอาชีพแล้วจะ...ต้องเรียกว่านักชิมสิ”

“นักชิมเหรอ”

“ฌอห์นทำอาหารให้ข้าวกิน แล้วข้าวก็นำไปบอกคนอื่นว่าฌอห์นทำอร่อย ทุกคนจะมากินอาหารของฌอห์น แล้วก็มีความสุข ดีไหมครับผม” ดวงตาลมๆ ของเด็กน้อยทอประกายวาววับ

“เป็น! ข้าวจะเป็น! ฌอห์น ฌอห์นเป็นเชฟนะ ข้าวเป็นนักชิม สัญญา” เด็กน้อยทั้งสองเกี่ยวก้อยแล้วยิ้มให้กันอีกครั้ง

ฌอห์นจะเป็นเชฟ จะทำอาหารให้ข้าวฟ่างกินเป็นคนแรก

ส่วนข้าวฟ่างก็จะเป็นนักชิม จะทำให้ทุกคนมีความสุขเพราะได้กินอาหารของฌอห์น

คำสัญญากับนิ้วก้อยที่เกี่ยวข้องกันในวันนั้น

ดวงตาของเด็กน้อยเห็นเพียงแสงสว่างทอประกายระยิบระยับ สวยงามชวนให้ใจเคลิ้มฝัน

แต่เมื่อโตขึ้น...ข้าวฟ่างเองก็ไม่เคยคาดคิด

ว่าสิ่งนั้นจะนำพาเขาให้ได้พบพบกับเรื่องมหัศจรรย์

ความรู้สึกที่แสนพิเศษ รสชาติอันน่าพิศวง

รวมถึงคนที่แสนสำคัญ

ข้าวฟ่างไม่เคยคาดคิดเลย

บทที่หนึ่ง

บ้านสองชั้น หลังไม่เล็กไม่ใหญ่ของข้าวฟ่างเป็นสถานที่ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ครอบครัวทางฝั่งคุณแม่ของเขารับราชการมาตั้งแต่รุ่นคุณตา คุณแม่เองก็พบรักกับคุณพ่อที่สอนในโรงเรียนเดียวกัน แม้จะไม่ได้รวยจนล้นฟ้า แต่ก็มีความมั่นคงและสามารถสนับสนุนให้ลูกชายตัวน้อยเข้าเรียนในโรงเรียนที่เหมาะสมได้

ข้าวฟ่างชอบที่บ้าน และก็ชอบไปโรงเรียนด้วย เพราะว่าที่โรงเรียนมีฉอห์น ฉอห์นเป็นเพื่อนคนสำคัญของข้าวฟ่าง

แต่พอถึงช่วงเวลาปิดเทอม ข้าวฟ่างไม่ได้อยู่ที่บ้านแล้วก็ไม่ได้เจอกับฉอห์นด้วย

เพราะข้าวฟ่างต้องไปอยู่กับคุณย่าที่ภาคเหนือ และฉอห์นเองก็ไปเรียนทำอาหาร

แต่ไม่เป็นไร

เพราะข้าวฟ่างก็รักคุณย่ามาก ๆ...แต่แอบรักน้อยกว่าอาหารที่คุณย่าทำนิดหนึ่ง

ตอนแหวะไปเล่นที่บ้านฉอห์น ป๊ะป๋าของฉอห์นเคยทำอาหารให้ข้าวฟ่างกิน มันอร่อยมาก ๆ ก็จริง แต่ไม่ว่ายังไง เด็กชายก็คิดว่าอาหารของคุณย่าอร่อยที่สุดในโลก

บ้านของคุณย่าเป็นเรือนล้านนาประยุกต์กับสวนแสนกว้างขวางที่

เมื่อก่อนเคยเป็นสวนลื่นจี๋ แต่ตอนนี้คุณย่าเอาผักผลไม้หลายๆอย่างมาปลูกรวมกัน ข้าวฟ่างก็เลยเรียกว่าสวนมหัศจรรย์ เพราะเข้าไปเล่นที่ไร่อิมทั้งสนุก

ที่ท้ายสวนเป็นสุสานของคุณปู่ ท่านเสียไปตอนที่ข้าวฟ่างยังเล็ก ตั้งแต่เกิด เวลาพอกับแม่พาข้าวฟ่างมาบ้านลั่นนา คุณปู่มักจะเป่าฮาโมนีก็ประจำตัวให้ฟังเสมอ ถึงแม่ท่านจะไม่อยู่แล้ว แต่นานๆ ครั้งคุณย่าก็จะเอามาเป่าแทน

เพราะสวนเนื้อที่กว้างขวาง คุณย่าก็เลยจ้างคนดูแลชื่อว่าลุงแสง ลุงเป็นคนหนึ่งๆ แต่เอาจริงเอาจริง ชยันเป็นที่สุด ภรรยาของลุงชื่อพี่คำเอื้อย คุณย่ารับเธอเป็นแม่บ้านแล้วก็ให้อยู่บ้านเดียวกันไปเสียเลย

พ่อของข้าวฟ่างไม่ค่อยเป็นห่วงเรื่องคุณย่าเท่าไรนัก ไม่ใช่ว่าไม่รักแต่ไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง

“คุณย่าของน้องข้าวเก่งมาก เก่งกว่าพ่ออีกลูก ร่างกายแข็งแรง คุณคนเก่ง ใช้ชีวิตเก่ง ถ้าคุณย่าเลือกแล้วว่าคนนี้อเค ไม่ต้องห่วงเลย เขาโอเคจริง ๆ...คุณย่านะเพียว” คุณย่าของข้าวอายุห้าสิบกว่าๆ แต่ก็ยังเพียว

“เพียวเหรือ”

“อือ โคตรเพียว”

ตอนนั้นข้าวยังไม่เข้าใจหรอกว่าเพียวของคุณพ่อแปลว่าอะไร

จนกระทั่งช่วงปิดเทอม ถ้าจำไม่ผิดคงเป็นตอนประถมสามจะขึ้นประถมสี่ พ่อข้าวฟ่างเหยียบเท้าเข้าบ้านลั่นนาปุ๊บ สิ่งแรกที่บอกคุณย่าคือ

“น้องฟางไม่ช่วยคุณย่าทำกับข้าวแล้วนะ ฆอห์นบอกว่าไม่ต้องฆอห์นจะทำให้ น้องฟางจะเป็นนักชิม”

ข้าวฟางจำได้ว่าคุณย่านิ่งไปหลายวินาที ก่อนจะยิ้มแบบที่ข้าวฟางไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่และไม่ได้พูดอะไรตอบกลับมา

คุณย่ามักจะใช้ข้าวฟางเป็นลูกมือในครัว ตั้งแต่จำความได้ เด็กชายก็โตมากับกระทะแล้วก็ตะหลิว อ้อ ครกน้อยๆ หนึ่งอันด้วย

แต่ปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ เพราะสัญญากับฉอห์นแล้ว!

...

“คุณย่า...น้องฟ้างหิว”

“...”

“คุณย่า...”

“แสงทำสวนจนปวดหลัง เอื่อยก็กวาดพื้นจนสะอาด แล้วน้องฟ้างทำอะไร ทำไมอย่าต้องให้กิน”

“ฮึก...”

“วันนี้ทำแกงผักนึ่งกับไข่ปาม”

ของโปรดข้าวฟ่าง เด็กน้อยยิ่งเบะหนัก ไข่ปามบั้งในกระทงใบตองหอมๆ รสชาติกลมกล่อมกำลังดี

“ขนมเป็นลื่นจี่ลอยแก้ว” ลื่นจี่ลอยแก้วหวานอมเปรี้ยวในวันที่อากาศร้อน...แต่ แต่เพื่อฉอห์น!

ข้าวฟ่างคิดว่าเดี๋ยวคุณย่าก็ใจอ่อน ดังนั้นตอนอดกินมื้อกลางวันก็เลยแอบกินขนมที่พกมาด้วย แต่เหมือนคุณย่ารู้ทัน พอมือเย็นเลยเอานขนมไปซ่อน คุณแม่บอกว่าถ้าไม่กินจะไม่โต ข้าวฟ่างหิวมาก อยากโตด้วยเลยต้องยอมแพ้

“เง! น้องฟ่างยอมแล้ว น้องฟ่างจะช่วยคุณย่าเหมือนเดิม”

ฮือ นี่เหרותที่คุณพ่อเรียกว่าเพียว

“มานั่งกินดี ๆ”

ข้าวฟ่างตักข้าวเข้าปากทั้งน้ำตา คุณย่าหลอกข้าว ไหนบอกว่าไม่ได้ทำเพื่อ นี่ส่วนของข้าวฟ่าง ข้าวฟ่างรู้ เพราะแกงผักนึ่งไม่เผ็ด ปกติแล้วคุณย่ากับคนอื่นๆ กินเผ็ด มีแค่ของข้าวฟ่างที่ไม่เผ็ด ลื่นจี่ลอยแก้วก็ใส่เม็ดแมงลักแบบที่เด็กชายชอบด้วย อร่อยที่สุดเลย

“พรุ่งนี้น้องฟ่างต้องช่วยย่าทั้งวัน มะรีนเราจะใส่บาตรกัน”

เด็กน้อยพยักหน้าทั้งที่ปากยังคาบซ้อน ดวงตากลมโตสีดำสนิทเหมือนลูกแก้วแวววับด้วยความตั้งมั่น

เรื่องนี้ต้องเป็นความลับ ฉอห์นจะรู้ไม่ได้เด็ดขาด!

วันรุ่งขึ้น ข้าวฟ่างถูกขุดออกจากเตียงตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จ คุณย่าก็พาไปหาลุงแสง

“แสงพาน้องไปเก็บผัก”

“ครับ”

ลุงแสงจูงมือขวา มือซ้ายของข้าวฟ่างที่วางอยู่ลากอุปกรณ์เก็บผลไม้แบบขับเคลื่อนสี่ล้อ

“คุณหนูเอาตะกร้าไหมครับ วันนี้ต้องเดินเยอะ ลากรถไปอาจจะไม่สะดวก”

“ไม่เป็นไรครับ นีโนบอกว่าอยากไปช่วยน้องข้าว” นีโนคือรถลากคันเก่งของข้าวฟ่าง มีกระบอกน้อยๆ เอาไว้ใส่ผักกับผลไม้ เชือกที่ผูกลากเอาไว้แข็งแรงทนทาน เพราะบางครั้งคุณย่าให้ข้าวฟ่างเก็บนั่นนี่กลับไปเยอะแยะ ถ้าเชือกบางจะขาดเอาได้

“ลุงแสง วันนี้พาน้องข้าวไปเก็บผักก่อนนะคับ คุณย่าจะทำขนมจีนน้ำเมี้ยว”

“น้ำเงี้ยวครับ” แสงแก้ไข

“อ้อ น้ำเงี้ยว ไปกัน มีถุงมือของน้องข้าวไหมคับ”

“เดี๋ยววันนี้ผมช่วยเก็บ คุณหนูบอกมาก็พอ”

“โอเค จั๊นไปแปลงผักก่อนนะ เอ พริกชี้ฟ้า...กระเทียมบนบ้านยังมี มะเขือเทศ...”

แสงเอื้อมมือไปเด็ดของตามที่คุณหนูบอก ก่อนจะนำไปใส่ไว้ในจ๊ารถลากคันจิ๋ว บางอย่างก็แอบเก็บใส่ตะกร้าของเขาเอง ให้ลากไปพอประมาณ ประเดี๋ยวจะซ้ากันหมด

คุณหนูของเขาถึงจะพูดไม่ค่อยชัดแล้วก็ตัวเล็กนิดเดียว แต่ถ้าเป็นเรื่องอาหารละก็...เหมือนคุณหญิงท่านไม่มีผิด จำได้ละเอียดดิบ อะไรใช้เท่าไร พริกชี้ฟ้ากี่เม็ด มะเขือเทศใช้กี่ลูก แถมยังรู้ด้วยว่าต้องเก็บยังงัย สมกับที่ท่านสอนมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก

นึกถึงเรื่องเมื่อวานแล้วคนสวนหน้านั้นก็ยิ้มขำในใจ หน้าคุณหญิงตอนคุณหนูบอกว่าจะไม่ทำอาหารแล้ว แม้จะนั่ง แต่เหมือนเห็นสายฟ้าฟาด

เป็นฉากหลัง

พอเก็บผักได้ครบแล้ว ข้าวฟ่างได้รางวัลเป็นขนมข้าวแต๋นหอมกรุ่น
ก่อนจะถูกส่งแสงจับส่งให้พี่คำเอื้อยผู้เป็นภรรยาเพื่อไปจ่ายตลาด

“เอื้อยพาน้องไปซื้อของนะ ไม่ต้องช่วยล่ะ น้องฟ่างโดนลงโทษอยู่”
คุณย่าเดินออกมาส่งแล้วเอ๋ย

“บู้ว คุณย่าอะ!” ข้าวฟ่างทำแค้นพอง

“ถึงเอื้อยไม่ช่วย คุณหนูก็ทำได้อยู่แล้ว ไข่ไหมคะ คุณหญิงท่าน
สอนเองกับมือเนี่ย” คำเอื้อยยิ้ม กระเตงคุณหนูซ้อนท้ายจักรยานแล้วปั่น
ไปตลาดท้องถิ่นไม่ไกลจากบ้าน

“พี่เอื้อยเข้าใจผิดแล้ว คุณย่าไม่เห็นสอนน้องข้าวสั๊กกะหน้อย”

ข้าวกระชับอ้อมแขนกอดคนปั่นแล้วทำหน้ามู๋ นึกถึงประสบการณ์
การจ่ายตลาดกับคุณย่าที่ผ่านมา

“น้องฟ่างเลือกเอง”

ว่าแบบนั้นทุกที! แล้วพอข้าวฟ่างเลือกแล้ว เขาก็กลับไปทำอาหารออกมา
ไม่อร่อย คุณย่าก็บังคับให้กินจนหมดชามตลอด งี้

“ถ้าพี่ๆ ใจดีที่ตลาดไม่ช่วยบอก น้องข้าวต้องได้กินแต่หมูเน่าทุกมื้อ!”

ครั้งถัดมาพอคุณย่าบอกว่าให้เลือกวัตถุดิบเอาเอง ข้าวฟ่างก็เลย
ต้องอ่อนให้ป้าคนขายใจดีช่วย เลยได้รู้ว่าหมูต้องสัสมพูน่อน ใช้น้ำกดดู
ไม่ละ ไม่มีเมือกน้ำเยิ้ม ไม่เหม็นคาว ส่วนปลาก็ต้องตาสดใสเหมือนตา
น้องข้าวฟ่าง ตัวก็ต้องแข็งแรงไม่ละ

คำเอื้อยหัวเราะก่อนจะพูดเบาๆ เพราะไม่อยากให้คุณหนูเคือง

“ก็แบบนั้นแหละคะคือสอน”

คำเอื้อยกับข้าวฟ่างจ่ายตลาดกันสนุกสนาน โดยเฉพาะคำเอื้อย
ก็แหม เวลาให้คุณหนูมาด้วยที่ไร พ่อคำแม่คำก็ใจอ่อนกับลูกอ่อน แหมนั่น
แหมนี่มาเสียสิ้นตะกร้า

“หนูข้าว ขนมฟักทองไหมลูก ป้าให้” คุณป้าแฉงขนมเอ๋ยถามอย่าง
เอ็นดูพอเห็นเด็กน้อยหัวตะกร้าอย่างมุ่มมัน

“ไม่เป็นไรครับ คุณป้าใจดีที่สุด น้องข้าวให้คุณป้าเก็บฟักทองไว้

นะครับ”

แต่คุณหนูตัวน้อยจะยอมรับเฉพาะวัตถุดิบเท่านั้น อะไรที่ทำมาเป็นอาหารแล้วจะไม่รับ ชอบหงุดหงิดว่าคุณย่าอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็รักอาหารของคุณย่าที่สุด แถมรู้ตัวด้วยว่าคนเก่งที่ออกมาเก็บผักซื้อกับข้าวจะได้มือเข้าแสนอร่อยตอบแทน ขนมหิไหนก็ไม่เอาทั้งนั้น จะกินของคุณย่าอย่างเดียว

ข้าวต้มปลาเป็นอาหารที่ฟุ้งฝัน

แต่ถ้าเป็นข้าวต้มปลาตอนเจ็ดโมงเช้าของคุณย่า จากพื้นดินก็กลายเป็นปูเมฆบนสวรรค์ได้

“เอาของไปเก็บให้เรียบร้อย ล้างมือแล้วมานั่งกินดี ๆ เอื้อยกับแสงก็ไปตกมากินด้วยกันสิ” คุณย่าหันไปบอกแสงกับคำเอื้อย ก่อนจะสายตาระยะเมื่อเห็นหลานชายวิ่งป่วน เดี่ยวเถอะ

ข้าวฟ่างนึ่งประจำที่อย่างรวดเร็ว พอเห็นชามข้าวต้มปลากระพวงวางลงตรงหน้าก็น้ำลายแทบหก

เนื้อปลาสีขาวเหมือนปูยิมะหั่นเป็นลูกเต๋าขนาดพอดีคำ น้ำซุปโครงไก่หอมกรุ่น ได้กลิ่นรากผักชีและกระเทียมแบบไม่น้อยหรือมากเกินไป... พอเนื้อปลาสัมผัสลิ้นก็เหมือนจะละลายในปาก

“กินให้เยอะ ๆ ตั้งแต่เมื่อเที่ยงไปน้องฟางต้องมาช่วยย่าแล้ว”

“ขนมจีนน้ำเมี้ยวไซ้ยัยยับ” ข้าวฟ่างรีบเคี้ยวกลืนเพราะถูกคุณย่ามองดู ๆ ห้ามพูดเวลาเคี้ยวข้าว!

“น้ำเงี้ยว...เอาข้าวต้มปลาเพิ่มไหม”

“เอาครับ”

คุณย่าตักข้าวต้มปลาให้เพิ่ม ข้าวฟางก็ตักใส่ปากไม่มีเหน็ดเหนื่อย

“ขอบปลาวันนี้ไหม”

“ขอบ น้องฟางขอบมาก”

“อยากกินปลาอันนี้แต่ทำอย่างอื่นไหม” คุณย่ารินน้ำให้แล้วถาม ข้าวฟางนั่งคิด ปลาอันนี้เหอ...กินอะไรดีน้ำ

“น้องฟางอยากกินแบบเอาไปหนึ่ง”

“หนึ่งแบบไหน”

“ก็...ก็หนึ่งให้นุ่มๆ แล้วหอมๆ”

“หอมอะไร”

“หอม...อ้ออ สมุนไพรเยอะๆ”

“ฉันน้องฟางเลือกสมุนไพรมาให้ยา เตียวย่าจะทำให้กิน”

“ได้ครับ!” ข้าวฟางตะเบ๊ะ

หลังจากจัดการมือเข้าเรียบร้อย ข้าวฟางก็ออกไปวิ่งเล่นในสวน โดยมีลุงแสงคอยช่วยดูแล บางทีก็ช่วยลุงแสงพรวนดินเพราะอยากเจอคุณไส้เดือน ข้าวฟางรักคุณไส้เดือนเพราะช่วยทำให้ต้นไม้เติบโตแข็งแรง ออกลูกอร่อยๆ มาให้กิน

จนเวลาผ่านไปถึงสิบโมง คุณย่าก็ตามตัวข้าวฟางมาช่วยในครัว ที่ต้องเริ่มเร็วหน่อยเพราะข้าวฟางตัวเล็ก ทำอะไรช้ากว่าคุณย่าเยอะ แต่ถึงอย่างนั้นคุณย่าก็ยังยืนยันว่าข้าวฟางต้องช่วยอยู่ดี

“น้องฟางเอาดอกจี่วไปแช่น้ำ แล้วเตรียมของทำน้ำพริกให้ย่า” คุณย่าบอกตอนกำลังหันซีโครงหมู

ข้าวฟางจับดอกจี่วแช่ในซาม ก่อนจะเตรียมเครื่องทำน้ำพริกใส่จานส่งให้คุณย่า

“อะ น้องฟางลืมหะปี คุณย่ารอก่อน”

ระหว่างรอเด็กน้อยหาคะปี คุณย่านำพริกชี้ฟ้าที่แกะเมล็ดออกและแช่น้ำจนนิ่มใส่ครก ตามด้วยพริกชี้หนูกับเกลือป่น ก่อนจะค่อยๆ โขลกพอข้าวฟางกลับมาก็ได้เวลาเอาส่วนผสมอื่นๆ ลงครกพอดี

คุณย่าตำน้ำพริกอร่อยมากก็จริง แต่เดี๋ยวนี้คุณย่าน่ะชอบอู้อีที่สุด...

“น้องฟางมาตักต่อจากย่า”

“นั่นปะไร!”

“น้องฟางจะตำอร่อยเธอ น้องฟางยังไม่มีแพนเค้ก”

“ตำไป ให้เสียดังๆ นะ ดูให้ละเอียดเป็นเนื้อเดียวกัน” คุณย่าเมินแล้วสั่งข้าวจานข้าวฟางหน้าบึ้ง

แรงมือข้าวฟ่างน้อยนิด ตำน้ำพริกกว่าจะละเอียด! คุณย่าน่ะตำโป๊กๆ แป้งเดียว แรงดีไม่มีตก จังหวะจะโคนเป๊ะ เนื้อออกมาเนียนสวยงามกิน ข้าวฟ่างเคยถามคุณย่าว่าทำไมตำน้ำพริกเก่งจัง คุณย่ายิ้มเรียบๆ แล้วถามข้าวฟ่างกลับ

“น้องฟ่างรู้ไหมว่าการทำอาหารต้องใส่ความรักลงไป”

“อ้อ คุณแม่เคยบอกน้องฟ่าง”

“แต่จริง ๆ แล้วคนเราซับซ้อนกว่านั้น มีหลายความรู้สึกกว่านั้น ใช้ความรักทำอาหารก็ถูก แต่เราต้องใช้ประโยชน์จากความรู้สึกที่หลากหลายของเราด้วย”

“...น้องฟ่างฟังคุณย่าไม่เข้าใจเลยสักกะนิดนะ สรุปว่าคุณย่ารักเวลาตำน้ำพริกไหม”

อยู่ๆ รอยยิ้มของคุณย่าก็น้ำกล้วขึ้นมาจนข้าวฟ่างขนลุกชูไปทั้งตัว

“เปล่า ย่าโมโห”

“มะ...โมโหใคร น้องฟ่างเธอ”

คุณย่าส่ายหัว

“แฟนเก่าป่ะ”

คุณย่าพูดคำนั้นพร้อมกับเพิ่มแรงตำจนเสียงดังลั่นทั่วจังหวัด ข้าวฟ่างมองครกตัวลั่นงันงก นึกในใจว่าจะไม่ทำให้คุณย่าโมโหเป็นอันขาด

แต่พอมาตอนนี้เหมือนข้าวฟ่างเริ่มเข้าใจนิดหน่อย

เพราะพอนึกถึงตอนพัสดุเตอร์มาแกล้ง ก็รู้สึกว่ตำน้ำพริกได้อร่อยขึ้น เร็วแรงมาจากไหนไม่รู้เยอะเยะเลย

จริง ๆ แล้วข้าวฟ่างไม่ใช่คนยอมคนหรอก ถ้าจะสู้ ข้าวฟ่างก็คิดว่าสู้ได้

แต่ถ้าทำแบบนั้น...เดี๋ยวฉมอห์นจะไม่มาช่วยนี่นา

ไม่นานน้ำพริกก็ละเอียดสวย คุณย่าตั้งกระทะ ผัดน้ำพริกจนสุกหอม ใส่ชีโครงหมูกับขาไก่ผัดให้เข้ากันแล้วยกลงเคี่ยวในหม้อ น้ำเงี้ยวสูตรคุณย่าใช้เวลาราวสองสามชั่วโมง

พอเที่ยงกว่าก็ได้ที่ ข้าวฟ่างถูกใช้ให้เตรียมผักเคียง ตอนคุณแม่รู้ว่า

คุณย่าให้เขาใช้มีด ท่านตกใจเสียจนเข้าอ่อน แน่แน่นอนว่าข้าวฟางเคยทำมีดบาดมือตัวเอง ไม่ลืกอะไร แต่ก็ร้องไห้จ้าด้วยความตกใจ กระนั้นอาหารที่ช่วยกันทำกับคุณย่าก็อร่อยมากจนลืมความเจ็บ พอคุณย่าสั่งให้ใช้มีดอีกก็ระวังมากขึ้น ตอนนั้นไม่บาดเจ็บแล้ว

พอทำทุกอย่างเสร็จครบกระบวนการ คุณย่าก็ให้ลูกลงแสงกับพี่คำเอื้อย ตักใส่ชามไปแจกเพื่อนบ้าน

ขนมจีนน้ำเงี้ยวที่ข้าวฟางกินรสชาติจะอ่อนกว่าของผู้ใหญ่ คุณย่าเคี้ยวแยกให้อีกหม้อ แน่แน่นอนว่ากินคนเดียวหมดหม้อ ไม่แบ่งให้ใครทั้งนั้น

คุณพ่อเคยแซวว่าถ้าคุณย่าเอาข้าวฟางมาเลี้ยงเอง มีหวังกลายเป็นโอง่ ตอนคุณปู่อยู่กับเคยแซวท่านเองเดียวกัน แต่ข้าวฟางไม่สนหรอก! เป็นโอง่ก็เป็นโอง่ ถ้าเป็นคนแล้วไม่ได้กินของอร่อย ยอมเป็นโอง่ดีกว่า

เช้าวันรุ่งขึ้น

กิจวัตรประจำวันของข้าวฟางไม่ต่างไปจากเดิม ตั้งแต่เช้าเตรียมวัตถุดิบ เพียงแค่วันนี้ไม่ได้ไปตลาดเพราะซื้อของมาครบแล้ว จึงมีเวลาเข้าครัวเตรียมอาหารกับคุณย่าสำหรับใส่บาตร

ข้าวสวยร้อนๆ แกงผักหวานบ้านที่ใส่มะเขือเทศสีดาเยอะๆ ผัดฉ่ำปลาหับทิม และกะเพราหมูสับรสชาติเข้มข้น ทุกอย่างล้วนเป็นอาหารโปรดของปู่

วันนี้คุณย่าสวมเสื้อผ้าไหมสีเหลืองอ่อนประดับลูกไม้และนุ่งผ้าซิ่นยาวสีน้ำเงินเข้ม ตรงปลายมีลวดลายสลับซับซ้อน ผสมสีดำแซมสีดอกเลา ธรรมชาติมัดรวบเป็นมวยเรียบร้อย ปกติคุณย่าจะใส่เพียงเสื้อผ้าฝ้ายสบายๆ แต่ถ้าว้นไหนมีใส่บาตรก็จะแต่งองค์ทรงเครื่องสักหน่อย

“ปู่จะได้เจริญหูเจริญตา”

คุณย่าว่าแบบนั้น

คุณย่ารักปู่่มากมาก จนบางที่ข้าวฟางก็แอบนึกสงสัยว่าเป็นเพราะอะไร

“คุณย่ารักคุณปู่ใช่ไหมครับ”

“รักสิ”

ข้าวฟ่างถามตอนมองตามพระเดินบิณฑบาตจากไป

“ทำไมถึงรักเธอ”

“อืม...แล้วทำไมหนูถึงรักย่าล่ะ”

เด็กน้อยขมวดคิ้ว พอโดนถามกลับก็รู้สึกว่ายากจัง

“เพราะ...เพราะคุณย่าเป็นคุณย่า เพราะอาหารคุณย่าอร่อย เพราะอะไรก็ดี น้องฟ่างนึกไม่ออกแล้ว”

“ย่าชอบเวลาปู่กินอาหารที่ย่าทำแล้วบอกว่าอร่อย” คุณย่ายิ้ม จูงมือหลานชายช่างถามเข้าบ้าน

“งั้นคุณย่าก็ต้องรักคนทั้งโลกแล้ว! เพราะใครกินก็ต้องบอกว่าอร่อยทั้งนั้น”

“เดี๋ยวสักวันน้องฟ่างก็เข้าใจ ต้องโตกว่านี้ก่อน”

ข้าวฟ่างขมวดคิ้ว ตอนนั้นก็โตแล้วเถอะ หันผักเก่งแล้วนะ

“ฮือ แต่ แต่น้องฟ่างจะเป็นนักชิมนะ สัญญากับผอห์นไว้แล้ว ไม่ใช่คนทำลักหน้อย”

คุณย่าเพียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ลูบหัวเด็กน้อยอย่างมันเขี้ยว

“บอกแล้วไง...รอให้โตก่อน สักวันน้องฟ่างก็จะเข้าใจเอง”

บทที่สอง

“ลิง...ลิงกินนี่?”

“ลิงกวินี ป๊ะป๊าสอนให้ฉอห์นทำ อันนี้เป็นสลัด ฉอห์นทำน้ำสลัดเองด้วยนะ ข้าวกินเร็ว”

ข้าวฟ่างหิบบล่อมแล้วม้วนเส้นลิงๆ อะไรสักอย่างของฉอห์นขึ้นมาใส่ปาก มะเขือเทศกับแตงกวาชิ้นน้อยๆ ผสมผสานกันลงตัว เข้ากับน้ำสลัดรสชาติออกเค็มมัน

“อร่อยไหม”

“อ้อ! อร่อยมากเลย” พอเห็นฉอห์นยิ้มด้วยสีหน้ามีความสุขแบบนั้น ข้าวฟ่างก็รู้สึกว่าการอร่อยขึ้น เด็กชายไม่เคยชินกับรสชาติอาหารตะวันตกเท่าไรนัก เพราะที่บ้านก็กินอาหารไทยกันเป็นส่วนใหญ่ แต่อาหารที่ฉอห์นทำใส่กล่องอย่างดีมาให้ นี่ แค่เห็นหน้าคนทำ ความอร่อยก็พุ่งไปที่แก้มเต็มลิตตอนนี้พวกเขาขึ้นป๊ะแล้ว และได้อยู่ห้องเดียวกัน

ทุกๆ วันฉอห์นจะทำอาหารมาให้ข้าวฟ่างชิมเสมอ เป็นที่ตื่นตาตื่นใจของเพื่อนในห้อง

ปกติแล้วทางโรงเรียนจะเตรียมอาหารกลางวันไว้ให้ แต่ถ้าเด็กคนไหนสะดวกเอามาเองก็สามารถทำได้

แต่อาหารของฉอห์นนั้นดูดีแปลกตากว่าคนอื่น เพื่อนๆ ก็เลยชอบมามุงกันที่โต๊ะ

“สุดยอดไปเลย เราก็อยากชิมบ้าง!” วันนี้เป็นผักมะกะโรนีหน้าตาน่ารับประทาน เด็กหญิงผมเปียชื่อน้อยหน้าพูดอย่างตื่นเต้น ข้าวฟ่างทำตาโต รีบใช้ส้อมจิ้มมะกะโรนีเข้าปาก

จะชิมก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่ว่าข้าวฟ่างต้องเป็นคนแรก

“ไหนๆ เราชิมด้วย” เด็กสองสามคนกรูกันเข้ามาชิม ฌอห์นหันมาถามข้าวฟ่างที่เคี้ยวหุบหับด้วยคำถามเดิมเหมือนทุกวัน

“อร่อยไหม”

“อ้อ!”

ดีจัง ข้าวชอบรอยยิ้มของฌอห์นที่สุดเลย

“เราว่ามันต้องหวานอีกนิดนะ เราเคยไปกินที่อิตาลี กลมกล่อมกว่านี้” น้อยหน้าพูด ฌอห์นหันไปทำตาโตใส่เธอแล้วรีบชวนคุย แถมยังหยิบกระดาษออกมาจดอีกด้วย

“จริงเหรอ มีอะไรอีกไหม บอกฌอห์นเลย”

“ก็...”

ข้าวฟ่างมองฌอห์นที่พูดคุยกับน้อยหน้าด้วยความกระตือรือร้นก่อนจะก้มมองมะกะโรนีที่เหลืออยู่หน้าเดียว

งจจ...อยู่ๆ ก็รู้สึกอยากรจะต้ำน้ำพริกขึ้นมา

ข้าวฟ่างเอียงคอด้วยความสับสน

“ชอบคุณนะ มีคำแนะนำดี ๆ เยอะแยะเลย งั้นคราวหน้าน้อยหน้าช่วยชิมให้เราอีกนะ”

“อ้อ!”

ดูเหมือนว่าฌอห์นจะชอบ...ให้แนะนำ?

แต่...แต่ข้าวฟ่างไม่ถนัดนี้ห่า ไม่ค่อยเข้าใจรสชาติของอาหารฝรั่งเท่าไรด้วย แต่ก็ไม่อยากให้ฌอห์นคุยกับคนอื่นมากกว่าข้าว ฌอห์นน่าจะเป็นเพื่อนคนสำคัญของข้าวนะ

ข้าวฟ่างตัดสินใจในบัดดลว่าจะใช้สัญชาตญาณ!

“ฌอห์น ข้าว ข้าว่ามันต้องตัมอีกจิดนึง”

“หือ จิดนึง? จิดนึงคือเท่าไหน”

“ก็...ลิบวินาที”

“อ้อ ผมหั่นจะลองดู ขอคุณนะข้าว”

และในทอมนั้น ข้าวฟ่างต้องใช้สัญชาตญาณเอาตัวรอดนับครั้งไม่ถ้วน เพราะเป็นช่วงที่ผมหั่นฝึกทำอาหารอิตาลี ทุกๆ วันมีอาหารเส้นหลากหลาย ปลายตา ซื่อจำยาก ออกเสียงก็ยาก

เส้นนิ่มเกินไป แข็งเกินไป มุกเดิมๆ วนไป แต่ผมหั่นก็ไม่เคยว่า ตั้งหน้าตั้งตาจดแล้วทำให้กินเสมอๆ

ผมหั่นรักการทำอาหารมาก ตั้งใจทำอย่างถึงที่สุด

พอเห็นแบบนี้ข้าวฟ่างก็เริ่มรู้สึกผิดที่ตัวเองไม่ตั้งใจให้คำแนะนำ เพื่อนดี ๆ

และแล้วภาคการศึกษาที่หนึ่งก็จบลงด้วยความมัวหมองในใจของ ข้าวฟ่าง

“เพราะน้องฟ่างทำไม่เป็น ไม่รู้วาระสชาติมันควรจะเป็นยังไง ก็เลยให้คำแนะนำเพื่อนไม่ได้ไง”

“จริงเหรอคุณย่า”

“อ้อ”

“งั้น...งั้นน้องฟ่างต้องทำยังไงอะ”

“น้องฟ่างก็ทำให้เป็นสิ”

พอเห็นหลานชายทำหน้างง คุณย่าก็ยิ้มออกมา เรียกเขาให้เดินตาม เข้าไปในครัว หยดยีนอยู่หน้าตู้ตู้หนึ่งที่ข้าวฟ่างแทบไม่เคยเห็นคุณย่าเปิด

“คุณย่า?”

“ถ้าจำไม่ผิดน่าจะอยู่แถวนี้” คุณย่าเปิดตู้แล้วอุ้มเครื่องมือหน้าตาประหลาดออกมาวางบนโต๊ะ

“คุณย่า มันคืออะไร”

“เครื่องรีดแป้ง”

“รีดแป้ง?”

“ก็เพื่อนน้องฟ่างทำอาหารอิตาลีไม่ใช่เหรอ ถ้าน้องฟ่างอยากแนะนำ

เพื่อนได้ก็ต้องทำให้เป็น”

และวันนั้นเองที่ประตูแห่งการทำอาหารอีกบานของข้าวฟ่างถูกเปิดออก
ตั้งนั้นเมื่อถึงเวลาเปิดเทอมอีกครั้ง ข้าวฟ่างจึงพกความมั่นใจมาเต็มร้อย!

“ข้าว ลองชิมลิ นี่ซูเฟล ช่วงนี้ฉอห์นหัดทำอาหารฝรั่งเศส”

...อาหารฝรั่งเศส

“อะ...อ้าว แล้วไม่มีพาสต้าแล้วหรอฉอห์น”

“ข้าวอยากกินอาหารอิตาลีหรอ ไว้ฉอห์นจะหาเวลาทำให้นะ ช่วงนี้
ฉอห์นเน้นทำอาหารฝรั่งเศส”

ข้าวฟ่างมอรอยยิ้มสว่างจ้าของฉอห์นแล้วยิ้มตอบทั้งที่หัวใจห่อเหี่ยว
คิดในใจว่าปิดเทอมหน้าเจอกันแน่...เจ้าอาหารฝรั่งเศส!

ถึงจะไม่เคยถาม แต่ไม่รู้ทำไมข้าวฟ่างถึงคิดว่าคุณย่าต้องทำเป็น
คุณย่าเป็นซูเปอร์คุณย่านี่นา ไม่ว่าอาหารอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น

ฉอห์นคอยดูเถอะ ข้าวจะต้องให้คำแนะนำดี ๆ กับฉอห์นให้ได้!

แต่เห็นแบบนี้ ข้าวฟ่างก็ยังยืนยันว่าจะเป็นนักชิมนะ หลังกลับจาก
โรงเรียน ก็หาเวลาฝึกเขียนทุกวันเลย ลักวันหนึ่งข้าวฟ่างจะออกหนังสือ
ชื่อว่าอาหารของฉอห์น แล้วจะบอกทุกคนว่าแต่ละจานอร่อยแค่ไหน

เพียงแต่...

“น้องข้าวช่วยหาม้าโนคร้วหน่อยลูก”

“ไหนหาม้าบอกไม่ชอบให้น้องข้าวใช้มิด” เด็กน้อยทำหน้ามู๋ แต่
ก็ไม่อาจขัดใจมารดา เดินเข้าครัว ปีนขึ้นเก้าอี้ประจำตัว ดูลิ ตัวข้าวฟ่าง
ยังสูงไม่ถึงเคาน์เตอร์เลยนะ

“น้องข้าวของแม่เก่งแล้วนี่เนาะ อะ ช่วยแม่หันผักหน่อยนะคะ”

ขนาดคุณแม่ยังใช้ข้าวฟ่างเลย คุณพ่อเองก็ไม่ต้องพูดถึง เอะอะ
ก็อยากกินนั่นอยากกินนี่ แล้วก็ชอบให้ลูกชายคนเดียวช่วยแม่ทำ เพราะ
บอกว่าสมีเหมือนคุณย่า เห็นคุณพ่อตรวจการบ้านนักเรียนเสร็จเหนื่อยๆ
ข้าวฟ่างจะใจร้ายไม่ทำให้กินได้ยังไง

แต่เท่ากับเวลาฝึกเขียนของเขาหายไปเยอะ

ต้องเป็นเพราะแบบนี้แน่ ข้าวฟ่างก็เลยตกวิชาภาษาไทยเป็นประจำ!

“น้องข้าวสะกดคำนี้ผิดนะลูก...ประโยคนี้ทำไมหนูเขียนรวนจัง”

“รวนยังไง น้องข้าวว่าก็อ่านเข้าใจนะ”

“อืม ไม่เป็นไร ค่อยเป็นค่อยไปเนาะ” คุณพ่อโยกหัวลูกชายด้วยความเอ็นดู ข้าวฟางหน้ามู๋มู๋ ฮึ้ย ไม่เข้าใจเลย ทั้งคุณพ่อ ทั้งคุณครู ชอบบอกว่าข้าวฟางเขียนเป็นตัวของตัวเองมากไป เหมือนเขียนให้ตัวเองอ่านเข้าใจคนเดียว

เป็นตัวของตัวเองไม่ดีตรงไหน คุณย่าบอกข้าวฟางเสมอว่าคนเราต้องมีวิถีทางของตัวเองนะ ข้าวฟางก็แค่พยายามจะเขียนประโยคสวยๆ ทำไม่ทุกคนไม่เข้าใจ

แต่ข้าวฟางจะไม่ยอมแพ้หรอก เพื่อฉอห์น!

“เห็นข้าวบอกว่าอยากกินพาสต้า วันนี้ฉอห์นเลยทำสปาเกตตี”

สปาเกตตีวันนี้สีล้นฉูดฉาดกระแทกใจข้าวฟางอย่างแรง ไม่ใช่ซอสมะเขือเทศ แต่เป็นสีของตั๋มย้า!

“สปาเกตตีตั๋มย้ากั๊ง แต่ฉอห์นทำแบบเผ็ดจืดเดียวนะ” ฉอห์นจัดแจงเปิดฝาแล้วเอาช้อนล่อมใส่มือข้าวฟาง ส่งยืมให้อย่างใจดี

ฮือ ยังไม่ทันได้กิน แค่นี้ก็อร่อยแล้ว

ข้าวฟางม้วนสปาเกตตีสีล้นชุ่มแล้วตักใส่ปากด้วยความรื่นรมย์ ก่อนที่ดวงตาสีดำกลมโตจะกะพริบปริบๆ

หือ...

“ฉอห์นใส่นมทำเป็นแบบน้ำข้นใช่ไหม”

“ใช่ๆ”

ข้าวฟางค่อยๆ เคี้ยว รวบรวมความคิดแล้วหันไปบอกคนที่รอฟัง

“ข้าวว่าฉอห์นใส่นมเยอะไปนิดนึง”

“นิดนึง?”

“ก็ลดสักครึ่งถ้วย แล้วก็เพิ่มตะไคร้กับใบมะกรูดอีกหน่อย เพราะอันนี้ผัดกับเส้น กลิ่นกับรสมันก็เลยจางไปหน่อย”

“ข้าวก็ชอบทำอาหารเธอ”

ข้าวฟางสะดุ้งจนเผลอกัดลิ้นตัวเองน้ำตาเล็ด เจ็บ!

คนที่ถามไม่ใช่ใครที่ไหนไกล แต่เป็นน้อยหน้าเจ้าเก่าเจ้าเดิม เธอ
โผล่มาจากด้านหลังของฉอห์นแล้วพูดตื้อด้วยน้ำเสียงเจื้อยแจ้ว

“ข้าวชอบทำอาหารใช่ไหมล่ะ ไม่งั้นคงไม่รู้หรือกว่าทำแบบไหนถึง
จะดี”

ว่าแบบนั้นแล้วมองกันด้วยสายตาคำตอบ ข้าวฟางที่กำลังโอดครวญ
ในใจเพราะเจ็บลิ้นถึงกับไปต่อไม่ถูก

“ไม่ใช่หรอ”

คนที่ตอบไม่ใช่ข้าวฟาง แต่เป็นฉอห์น

ฉอห์นหันไปมองหน้าน้อยหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง

“ข้าวทำไม่เป็นสักหน่อย แล้วก็ไม่ต้องทำเป็นด้วย เพราะฉอห์นสัญญา
แล้วจะทำให้ข้าวกินเอง ใช่ไหมข้าว”

ข้าวฟางรู้สึกว่ส้อมในมือหนักอึ้ง

ไม่เคยมีใครสอนให้เขาเป็นเด็กซี้โกหก

แต่...สัญญากันไว้แล้ว และข้าวฟางไม่อยากทำให้ฉอห์นเสียใจ
ไม่อยากให้ฉอห์นโกรธกัน

มีน้อยวางส้อมลงแล้วหันไปมองตาอีกฝ่าย

“เหะๆ...แค่หุงข้าว เรายังทำไม่เป็นเลย”

รอยยิ้มระบายเต็มใบหน้าของฉอห์น

โลกของข้าวฟางสว่างไสวทันที

“ไม่เป็นไร บอกแล้วว่าฉอห์นทำให้ข้าวเอง”

“แล้วที่ข้าวพูดคือมั่วเธอ” น้อยหน้าถามตื้อด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“งะ...เปล่าละ! เราจำมาจากในทีวีบ้าง ตามที่คิดบ้าง...ไม่เชิงว่ามั่ว แต่
แต่เดาอะ!”

“ก็แปลว่ามั่วไง”

“น้อยหน้าไม่แก้งข้าวสิ ข้าวจะพูดยังงี้ก็ได้ ไม่เป็นไรนะ” ฉอห์น
หันมาหาเขา “เพราะสำหรับฉอห์น แค่ข้าวบอกว่าอร่อยก็พอแล้ว”

แค่บอกว่าอร่อยก็พอแล้ว

“อ้อ!”

“ข้าวกินอีกสิ ฌอห์นตักให้”

เด็กน้อยอ้าปากรับด้วยหัวใจพองโต

ขอเปลี่ยนจากแนะนำ เป็นพูดคำว่าอร่อยให้ฌอห์นชื่นใจทุกวันแทน
ก็แล้วกัน

อะ เพื่อไม่ให้เป็นการโกหก นานๆที่ข้าวจะแนะนำนิดหน่อยก็ได้ อันนี้
หวานไป อันนี้อ่อนเค็ม...แต่สุดท้ายแล้วทุกอย่างที่ฌอห์นทำ ไม่ว่าจะเป็น
อะไร ข้าวฟ่างก็คิดว่าอร่อยทั้งนั้นแหละ

เด็กชายรู้สึกตัวเองโตขึ้นอีกนิด

แต่ก็ยังโตไม่พอที่จะทำความเข้าใจว่าความอร่อยของเขาไม่ได้เกิดขึ้น
เพียงเพราะรสชาติของอาหาร

แต่เพราะความรู้สึกบางอย่างที่เริ่มแตกหน่ออย่างเชื่องช้าอยู่ในหัวใจ

บทที่สาม

“เล่มนี้โคตรเด็ด”

“หุย ตูตเป็นตูต นมเป็นนม”

“ข้าว มิงมาตูติ ของโคตรดี นั่งเขียนอะไรๆทุกวันวะ การบ้านก็ไม่ใช่”

“ไม่เอา เราไม่ว่าง” ข้าวฟางตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง

“โวะ มานี่เลย วันนี้พ่อมิงไม่อยู่ ดูได้”

“เฮ้ย!” ข้าวฟางร้องอย่างตกใจเมื่อถูกดึงให้มานั่งมองดูหนังสือโป๊เล่มใหม่ล่าสุดกลางกลุ่มเพื่อน ใบหน้ามู่ยเพราะสมุดที่เขียนอยู่เมื่อครูโดนแย่งไป

การตั้งกลุ่มดูหนังสือโป๊คงเป็นเรื่องสามัญธรรมดาสำหรับเด็กผู้ชายชั้นมัธยมต้น แต่ไม่ใช่สำหรับข้าวฟาง

เพราะเวลาพักกลางวัน ปกติแล้วข้าวฟางจะไปหาที่นั่งกินอาหารที่ฉมอห์นทำมา

แต่วันนี้อีกฝ่ายไม่อยู่เนื่องจากลาเรียนเพื่อไปปรับคุณภาพที่สนามบิน พ่อของฉมอห์นเป็นเซฟมือฉมังและทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ นานๆ ครั้งจึงจะแวะมาเยี่ยมประเทศไทย

“ตูติ ชอบแบบนี้ปะมิง หรือคนนี้ ขาวอวบ หุ้ย ของขึ้น”

“อืม ก็ดีมั้ง เราดูไม่เป็น”

“มึงนี่! วันๆ สนใจแต่จะแดก แล้วก็ไม่ต้องพูดเพราะไร บอกแล้ว ไซ้มัย”

“เราไม่ชินอะ ย่าเราไม่ให้พูด” แค่นี้ถึง ข้าวฟ่างก็เสียส้นหลังวบ เขาเคยเอาคำหยาบติดจากเพื่อนที่โรงเรียนไปพูดใส่คุณย่าตอนขึ้น มัธยมใหม่ ๆ โดนคุณย่าตีเสียหลาย นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่ ถูกคุณย่าตี ถึงแม้ว่าหลังจากนั้นคุณย่าจะเอาทองหยิบมาให้กินเพราะเขา สัญญาว่าจะไม่พูดคำหยาบอีกแล้วก็เถอะ...ก้านมะยมยังตราตรึงในใจ “อย่างงี้ไม่ได้ละโว้ย เกิดเป็นชายทั้งที ต้องเข้าให้ถึงความงามที่ แท้จริง ไฉ่เซียววิทย์ มึงเอาไอแพ็ดมา”

ข้าวฟ่างถอนหายใจเมื่อเพื่อนนำไอแพ็ดมาวางตรงหน้าแล้วเปิดเว็บ ไป อะไรอีกล่ะ ก็บอกแล้วไงว่าไม่สนใจ เสียเวลาหัดเขียนหมด เวลาว่างๆ ข้าวฟ่างจะเอาสมุดขึ้นมาหัดเขียนรีวิวอาหาร การที่ถูกบ่นว่าเขียนไม่รู้เรื่อง ไม่เคยทำให้ข้าวฟ่างยอมแพ้ ใจสู้สุดชีวิตเลยละ

“เซียววิทย์ มึงเปิดผิดคลิปแล้ว นั่นมันคลิปเกย์!”

“ไอฉิบหาย! โทษๆ”

ข้าวฟ่างนั่งค้างกับภาพที่เห็นเพียงแค่นี้ก็วินาที ดวงตาเบิกกว้าง รู้สึก ลำคอแห้งผาก

แม้เพื่อนจะเปลี่ยนคลิปมาเป็นฉากร่วมรักสุดเร้าร้อนระหว่างสาวผมแดง กับชายหนุ่มกล้ามเนื้อล่ำล่ำบึก แต่จิตใจของข้าวฟ่างลอยไปไกลกับคลิปแรก

ภาพของผู้ชายสองคนที่จูบกันอย่างดูดดื่ม

“ข้าว กลับมาแล้วเหรอลูก เดี่ยวมาช่วยแม่ในครัวหน่อยนะ วันนี้ทำ น้ำพริกปลาทุ”

“ครี๊บ เดี่ยวข้ามาช่วยนะ” เขาร้องตอบมารดา ก่อนจะวิ่งขึ้นห้อง ตัวเองจนบันไดลั่น

ผู้เป็นแม่ชะโงกหน้าออกมาจากครัวด้วยความแปลกใจ วันนี้ลูกชายเธอ รับผิดชอบอะไร

ข้าวฟ่างล็อกประตูห้องตัวเอง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วนั่งลงหน้า

โตะคอมพ์

มือที่พิมพ์สั้นเล็กน้อย หัวใจเต้นรัวยามรอโหลด

จนกระทั่งเว็บไซต์ที่ต้องการปรากฏขึ้น อยู่ๆ เขาก็เริ่มไม่เข้าใจว่าตัวเอง
กำลังทำอะไรอยู่

ก็แค่...ก็แค่อยากจะได้ให้แน่ใจ

มีอยกหูฟังขึ้นมาใส่ ก่อนจะกดให้คลิปเล่น

หัวใจเริ่มเต้นถี่รัวขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

ผู้ชายสองคนเริ่มสัมผัสปะปนร่างกายกัน แลกจูบกัน...และทิ้งตัว
ลงไปในที่นอน

แก้มของข้าวฟ่างแดงเรื่อขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม ความรู้สึกที่ไม่เคย
ได้สัมผัสพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง

เขายกมือขึ้นปิดปากก่อนจะรู้สึกได้ว่าตนกำลังขบเม้มริมฝีปากจนเจ็บ

แต่นั่นก็ไม่ใช่ส่วนที่แย่ที่สุด...

ไม่แยเท่าพอเขาจินตนาการว่าคนในคลิปคือตัวเองกับฉอห์น...ไ้อ
อารมณ์ที่ว่ามันดันพุ่งทะลุปรอทไปเลย!

ไม่เข้าใจเลย นี่มันอะไรกัน

“ข้าว เหม่ออะไร”

ข้าวฟ่างสะดุ้งเมื่อถูกคนถามใช้มือสัมผัสที่หน้าผากอย่างเป็นห่วง
คาบเรียนคณิตศาสตร์จบลงไปแล้วที่ข้าวฟ่างทำอะไรไม่ค่อยได้นัก

“เปล่า แค่นี้แหละ...”

“แล้วไม่รีบบอกฉอห์น นี่ วันนี้ทำพิชขายมา ไปหาที่นั่งกินกัน”

ข้าวฟ่างพยักหน้า ไม่กล้ามองรอยยิ้มของอีกฝ่ายเหมือนที่เคยทำ
ภาพในคลิปเมื่อวานมันชอบโผล่ออกมาอยู่เรื่อย

พวกเขาเลือกศาลาไม้ใกล้กับสระน้ำใหญ่ของโรงเรียนเป็นที่ปักหลัก
แล้วก็เหมือนกับทุกๆ ครั้ง ฉอห์นจะหยิบกล่องอาหารขึ้นมาสองกล่อง
กล่องสีฟ้าเป็นของตัวเอง ส่วนกล่องสีเขียวเป็นของข้าวฟ่าง

“อร่อยมากเลยฉอห์น! หอมมาก” เขาตักพายเข้าปากแล้วหันไปยิ้มชม

อีกฝ่าย ฝีมือของเพื่อนสนิทพัฒนาขึ้นทุก ๆ วัน ข้าวฟางดีใจมาก แต่ก็รู้สึกเสียใจเช่นกันที่ฝีมือในการเขียนของเขาไม่พัฒนาขึ้นเลย เอ้อ

“ดีจัง ถ้าชอบก็กินเยอะๆ นะ ข้าวจะได้โตสักที”

“ฉอห์น! ข้าวโตแล้ว”

“ครับๆ โตแล้วครับ”

ข้าวฟางค่อนข้างโต แต่คนตัวสูงกลับหัวเราะร่วน

ทั้งที่ตั้งใจกินทุกวัน ทำไมส่วนสูงไม่ยอมเพิ่มเลย ในขณะที่ฉอห์นจะพุ่งไปร้อยแปดสิบแล้ว ข้าวฟางเพิ่งจะร้อยหกสิบปลายๆ ความเป็นลูกครึ่งซีโง่ที่สุดในโลก

คิดอีกทีคือเขานะสูงตามปกติ ส่วนฉอห์นนะสูงเกินไป!

“กินยังงี้ให้เลอะ ไม่เปลี่ยนไปเลยนะข้าว” ฉอห์นยิ้มอย่างอ่อนใจ แต่ก็ใช้นิ้วโป้งเช็ดเบาๆ ให้ที่มุมปาก

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉอห์นทำแบบนี้

ข้าวฟางหลุบตาลงซ่อนร่องรอยความหวั่นไหวในใจ รสชาติของพิชขายในปากเจือจางลงเมื่อรสลึกล้ำในหัวใจกลืนทั่วร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่พวงแก้ม...และหัวใจ

“แต่ข้าวไม่ต้องโตหรอก แบบนี้แหละ กำลังดี ฉอห์นชอบ”

ข้าวฟางนั่งค้าง ดวงตาเบิกกว้าง จ้องมองรอยยิ้มของคนพูดอย่างเลื่อนลอย

ทั้งที่คิดว่าไม่ได้ฟัง แต่สิ่งที่อาจารย์สอนคณิตศาสตร์พูดถึงในห้องเรียนวันนั้นกลับแวบเข้ามาในหัว

วินาทีที่อาร์คิมิดีสหย่อนกายลงในอ่างและเห็นน้ำที่เอ่อล้นออกมา ชายชาวปล้นตระหนักถึงทฤษฎีในการวัดปริมาตรอันเลื่องชื่อ เขาร้องตะโกนออกมาว่ายูเรก้า และกลายเป็นบุคคลสำคัญที่ประวัติศาสตร์ของโลกต้องจารึกที่นี่ไม่มีอ่างน้ำ มีแค่ฉอห์นกับรอยยิ้มของฉอห์น

ข้าวฟางไม่รู้หรอกว่าที่ผ่านมาข้าวฟางคิดยังไง

แต่ว่านับตั้งแต่นั้นที่ไปข้าวฟางรู้แล้ว

ว่าข้าวฟางรักฉอห์น

“ข้าว กลับมาแล้วหรือลูก ข้าว?”

ไร้เสียงตอบรับจากลูกชาย คุณวิมลขมวดคิ้ว วันนี้ก็วิ่งตึงตังขึ้นห้อง ไปตื่นเต้นตกใจอะไรมาอีก หรือกำลังจะเข้าสู่วัยต่อต้าน

ข้าวฟางทั้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรง

ในหัวมีแต่ภาพของฉอห์น

ฮือ! ทำไม ทำไม ทำไม!! ทำไมเพิ่งรู้ตัว ไม่สิ ไม่น่ารู้ตัวเลย แบบนี้จะมองหน้าฉอห์นยังไง เชน เชนไปหมดแล้ว กลิ้งไปกลิ้งมาจนหมอนข้าง และตุ๊กตากระเด็นไปรอบเตียง

ก่อนที่ผ้าปูที่นอนจะขาด ข้าวฟางตัดสินใจลงไปช่วยแม่ทำกับข้าว ในครัว อย่าฟังชานไปมากกว่านี้เลย แอ่นี่ก็หายใจเข้าออกเป็นฉอห์นแล้ว

“แม่ไปพักก็ได้ เดี่ยวข้าวทำเอง”

“แล้วแบบนี้จะไม่ให้แม่เคยตัวได้ยังไงคะคุณลูก” คุณวิมลยิ้มแล้ว หยิกแก้มลูกชายอย่างเอ็นดู โถ ลูกใครหนอ

มองคู่มือเล่นคล่องแคล่วแล้วสุดจะภูมิใจ หันผ่อกออกมาได้เรียงตัว สวยขนาดเท่ากันทุกชิ้นเชียว

แต่คิดแล้วก็ตลก

มีครั้งหนึ่งที่ลูกชายเธอทำกับข้าวอยู่แล้วเพื่อนแะมาเยี่ยมที่บ้าน รีบวิ่งเอาของซ่อนจนขาพันกัน ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าไม่เห็นจำเป็นต้องทำแบบนั้น แคบอกว่แม่ทำเสียก็สิ้นเรื่อง

แปลกจริง ๆ ทำไมลูกชายเธอถึงไม่ยอมให้เพื่อนรู้ว่าทำอาหารได้ขนาดนั้น

“ข้าว ช่วงนี้ฉอห์นเป็นไงบ้างลูก แม่ไม่เจอเลย”

ฉับ!

คุณวิมลสะดุ้ง

เคราะห์ดีที่ฝึกปรี๊ดฝีมือมาหลายปี ตกใจแค่นี้ไม่ทำให้พลาดบาดนิ้ว แค่เผลอลงน้ำหนักมือเยอะเกินไปจนเขียงลั่น

ข้าวฟางหันไปมองแม่ตัวเองตาโต

“แม่!”

“หือ!”

“พูดไรเนี่ย”

“อ้าว แม่แค่ถามว่าเพื่อนลูกเป็นไงบ้าง”

แล้วสองแม่ลูกก็ทำตาโตใส่กัน ถ้าหากพอลกลับมาทันเห็นก็คงหัวเราะ ร่วนแล้วพูดว่าแม่ลูกเหมือนกันอย่างกับแกะ ซึ่งก็เป็นเรื่องจริง เพราะมีแต่คนบอกว่าข้าวฟ่างหน้าออกไปทางแม่ แต่ผิวขาวได้คุณย่า

ข้าวฟ่างตั้งสติ หยิบกระทะมาตั้งไฟ แล้วหันไปหยิบกระเทียมมาปอกเตรียมหุบ

“ก็ไม่งัง สบายดีครับ”

“ไว้ชวนมาบ้านเราสิ...ว่าแต่ทำไมลูกถึงไม่อยากให้ฉอห์นรู้ว่าทำกับข้าวเป็น จะเอาเปรียบเพื่อนหรือเปล่าเนี่ยลูกฉัน วันไหนก็ทำไปให้เขากินบ้าง ไม่ใช่ทำให้เขาทำให้กินฝ่ายเดียว” คุณวิมลบน เธอแอบรู้มาว่าเพื่อนสนิทลูกชายที่มีพ่อเป็นเซฟชื่อดังนั้นชอบทำอาหารกลางวันมาให้กินเสมอๆ

“ข้าวไม่ได้จะเอาเปรียบนะ...แต่ว่า”

ข้าวฟ่างแง้มปาก ดวงตาหลบลงต่ำ

เขาไม่เคยเล่าให้แม่ฟังถึงเรื่องที่สัญญากับฉอห์น มีแค่คุณย่าคนเดียวที่รู้ ยิ่งตอนนี้ข้าวฟ่างตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเองที่มีต่ออีกฝ่าย ก็ยังไม่รู้จะเล่ายังไงเข้าไปใหญ่ หัวสมองแล่นอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อแก้ตัว

“ก็มีแต่คนบอกว่าข้าวเหมือนแม่ แถมตัวเล็ก ถ้า ถ้าเขารู้ว่าทำกับข้าวได้ มันก็...”

“โอ้ สมัยนี้ผู้ชายทำอาหารได้เยอะเยอะ กังวลใจอะไรไม่เข้าเรื่อง ถ้าแม่เป็นผู้หญิงนะ ยิ่งงักก็ยากได้ข้าวเป็นแฟน ไม่ต้องเข้าครัวเอง มีคนดูแล”

“สาวที่ไหนจะมาอยากได้ข้าวเป็นแฟน” ข้าวฟ่างมุ่นคิ้ว โยนผักใส่กระทะเสียงฉาดดังลั่น เอาแค่พอสะดุ้งไฟ

“หนูม่ก็ได้”

“แม่!”

“อ่าๆ แม่ล้อเล่น แต่ข้าวแกงขนาดนี้ จะหญิงจะชายก็หลงฝีมือลูกแม่หมดแหละ”

“เดี๋ยวได้หนุ่มขึ้นมากจริงๆ แม่จะพูดไม่ออก”

“เมื่อไหร่ล่ะ”

“เปล่าครับ แม่หยิบจานให้ข้าวหน่อย”

สองแม่ลูกช่วยกันทำอาหารอย่างครั้นเคร่ง คนลูกทำเป็นหลัก ส่วนคนแม่ก็ชอบมาแกล้งมาแซว ถึงอย่างนั้นข้าวฟ่างก็มีความสุขที่สุด แม่ของเขาลาออกจากราชการเพื่อมาดูแลลูกเต็มตัว เลี้ยงเองไม่เคยจ้างพี่เลี้ยง แต่พอข้าวฟ่างเริ่มดูแลตัวเองได้ แม่ก็เปิดสอนพิเศษให้เด็กแถวบ้าน ส่วนพ่อก็ทำงานเป็นข้าราชการครูไม่เปลี่ยนแปลง

พอจัดโต๊ะเสร็จ พ่อก็กลับมาที่บ้านพอดี ก็เลยนั่งกินข้าวเย็นกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

อาหารบนโต๊ะเป็นอาหารไทยง่ายๆ ผัดผักรวมน้ำมันหอย ต้มจืดเต้าหู้สัปรหาวย และปลาผัดฉ่า แต่ถึงแม้จะเป็นอาหารง่ายๆ แต่รสชาติก็อร่อยล้ำยากบอกใคร พ่อเคยบ่นว่ากินข้าวนอกบ้านไม่อร่อยเพราะข้าวฟ่างจนแม่แอบงอนไปนิดหน่อย ก็เหม แม่ก็ทำให้เครดิตลูกชายคนเดียว!

ระหว่างรับประทานอาหาร ปกติแล้วบ้านของข้าวฟ่างจะเปิดโทรทัศน์เอาไว้ดูข่าวเพื่อไม่ให้เงียบจนเกินไป แต่ก็ไม่ได้เสียงดังรบกวนถึงขั้นพูดคุยกันไม่ได้

“ข้าวเลือกสายหรือยัง ม.ปลายนะ” พ่อถามขึ้นมา แต่ไม่ได้มีแววความกดดันในน้ำเสียง ทั้งพ่อและแม่ไม่เคยบังคับเขา แต่จะคอยแนะนำมากกว่าว่าสิ่งที่เขาเลือกมีข้อดีข้อเสียอย่างไร

ตอนนี้ข้าวฟ่างอายุสิบห้าปี อยู่ชั้นม.สาม อีกไม่นานก็จะชั้นม.ปลายแล้ว

“ยังเลยครับ ข้าวกำลังคิดอยู่”

“ลองคิดดูก่อนว่าอยากจะเป็นอะไร ค่อยเลือกสายก็ได้”

สิ่งที่อยากเป็นเธอ

มีอยู่แล้ว...นักชิมใจ

จะได้อยู่กับผมหรื

จังหวะนั้นเองที่แม่เร่งเสียงทีวีขึ้นมา

“เป็นอีกหนึ่งเรื่องน่าภูมิใจของประเทศเรานะคะ ที่มีเด็กไทยมีความสามารถและได้รับการชื่นชมจากต่างประเทศ นายแผ่นดิน ดิษยาวโรชตินักศึกษาชั้นปีที่สี่ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย x ได้รับรางวัลอันดับหนึ่งจากการประกวด Laula Simpson Food and Drink Book Award โดยผลงานที่ได้รับรางวัลมีชื่อว่า ‘Bring me to the plate’ ซึ่งเป็นหนังสือวิจารณ์อาหารที่เปรียบเทียบรสชาติของอาหารที่รับประทานกับสถานที่ต่างๆ”

“อ้อหือ...หล่อเสียด้วย ไม่บอกนี่ว่าดารา” คุณวิมลพูดเบาๆ ทันทีที่ภาพตัดไปยังการให้สัมภาษณ์ของนักศึกษาผู้ชนะ

เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาวสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลา จมูกโด่งเป็นเส้นเส้นผมสีดำสนิทตัดสั้น ดวงตาสีเดียวกันนั้นดูมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง แม่ของข้าวฟ่างชมไม่หยุดปาก แต่เขากลับคิดว่าผู้ชายคนนั้นดูหยิ่งๆ พิกุล เหมือนพวกมันใจในตัวเองเกินเหตุ แตกต่างกับผมหรืลิบลับ

ข้าวฟ่างเบะปาก หันมาดักข้าวกินต่อ

“ผมคงได้เปรียบเรื่องประสบการณ์กับภาษานะครับ เพราะว่าเคยอยู่ที่ฝรั่งเศสแล้วก็ลอนดอนสมัยยังเด็ก ได้ท่องเที่ยวไปในหลายๆ สถานที่ ก็เลยมีข้อมูลที่จะใช้ในการเขียนเยอะ”

“รู้สึกยังไงบ้างที่บทความบางส่วนถูกคัดเลือกให้ลงในนิตยสารไทม์คะ”

“รู้สึกเป็นเกียรติมากเลยครับ หลายคนอาจจะมองว่าผมโชคดี แต่ผมไม่เคยเชื่อเรื่องแบบนั้นเลย คนเราประสบความสำเร็จได้เพราะความสามารถของตัวเองครับ”

เหอะ! คูสิ ไม่มีถ่อมตัวเลย พูดด้วยสีหน้าน่ามั่งน้อใจอีกต่างหาก ต้องเป็นผู้ชายนิสัยไม่ดีแน่ๆ คุณชายเจ้าอารมณ์สุดหลงตัวเอง!

ข้าวฟ่างเพิ่งค้นพบว่าคนเราสามารถเกลียดกันได้ทั้งที่ไม่เคยเจอกันก็วันนี่

“หน้ามูยเขียว ทำไม กับข้าวอร่อยไปเหอะ” พ่อถามเสียงกลัวหัวเราะ

เมื่อเห็นสีหน้าเขา

ข้าวฟางจับซ้อน ตวัดตามองพ่อด้วยสีหน้ามุ่มม่น

“ข้าวเลือกได้แล้วว่าจะเรียนอะไร”

“หือ?”

“ศิลป์ภาษา”

“เอางั้นหรอ?”

“ภาษาฝรั่งเศสด้วย”

“ตามใจลูก ตั้งใจเรียนแล้วกัน” พ่อบอก

ข้าวฟางตักผัดผักให้พ่อพลางคิดในใจ

ที่หมั่นไส้เพราะว่าเป็นผู้ชายนิสัยไม่ดี หยิ่ง อีโก้สูง ไม่ใช่เพราะ
คนคนนั้นเขียนหนังสือดีได้หรอกนะ หึ!

